

Klimat na Ziemi ulega zmianie

Temperatury rosną, oceany są coraz cieplejsze, śnieg i lód topią się, a poziom mórz podnosi się szybciej niż w którymkolwiek z wcześniejszych stuleci. Powodem takiej sytuacji są zwiększone ilości dwutlenku węgla (CO₂), metanu i innych gazów cieplarnianych w atmosferze, co jest wynikiem działalności człowieka.

Działania społeczności globalnej

Od czasów przedindustrialnych poziom CO₂ w naszej atmosferze zwiększył się o 40%. Aby ograniczyć skutki zmian klimatu, globalna społeczność, poprzez zawarcie porozumienia paryskiego, podejmuje próby ustabilizowania i redukcji emisji gazów cieplarnianych, a także ograniczenia wzrostu średniej światowej temperatury w tym stuleciu na poziomie poniżej 2°C.

Mokradła: kluczowa rola w walce ze zmianami klimatu

Mokradła stanowią naturalne rozwiązanie

W ciągu zaledwie 35 lat częstotliwość, z jaką dochodzi do katastrof naturalnych na świecie, zwiększyła się ponad dwukrotnie, a 90% tych katastrof ma związek z wodą. Przewiduje się przy tym, że zdarzenia pogodowe będą w przyszłości jeszcze bardziej ekstremalne. Mokradła odgrywają istotną rolę w stabilizowaniu emisji gazów cieplarnianych i ograniczaniu skutków zmiany klimatu.

Mokradła zabezpieczają wybrzeża przed ekstremalnymi zdarzeniami pogodowymi

Przybrzeżne tereny podmokłe, takie jak słone bagna, namorzyny, skupiska trawy morskiej i rafy koralowe działają jak amortyzatory. Redukują one nasilenie fal, wezbrań sztormowych i tsunami, chroniąc 60% ludności, która żyje i pracuje wzdłuż wybrzeży, przed powodzią, zniszczeniem mienia i utratą życia.

Mokradła ograniczają powodzie i łagodzą skutki suszy

Tereny podmokłe położone w głębi lądu, takie jak równiny zalewowe, rzeki, jeziora i bagna działają jak gąbki wchłaniające i magazynujące nadmiar wody opadowej oraz zmniejszające fale powodziowe. W klimacie typu suchego w porach suchych tereny podmokłe uwalniają zmagazynowaną wodę, co opóźnia nastanie suszy i ogranicza niedobory wody.

Mokradła pochłaniają i magazynują dwutlenek węgla

Torfowiska, lasy namorzynowe i trawa morska magazynują ogromne ilości dwutlenku węgla. Torfowiska pokrywają blisko 3% obszarów lądowych naszej planety, a magazynują około 30% całej ilości węgla glebowego – to dwukrotnie więcej niż wszystkie lasy na świecie łącznie. Mokradła to najskuteczniejsze pochłaniacze dwutlenku węgla na Ziemi.

Nie wolno nam osuszać terenów podmokłych

Osuszanie lub wypalanie mokradeł na potrzeby rolnictwa sprawia, że zamiast pochłaniaczem dwutlenku węgla stają się one źródłem jego emisji, uwalniając do atmosfery dwutlenek węgla gromadzony w nich przez całe stulecia. Emisja CO₂ z osuszanych i wypalanych torfowisk stanowi 10% całkowitej rocznej emisji paliw kopalnych.

Musimy chronić i odtwarzać tereny podmokłe

W strategiach ukierunkowanych na przeciwdziałanie zmianom klimatu należy uwzględnić mądre użytkowanie mokradeł. Od 1970 r. straciliśmy już 35% tych terenów. Osoby fizyczne, społeczności i rządy muszą podjąć wspólne działania na rzecz ochrony tych wspaniałych ekosystemów, które pomagają nam przygotować się na skutki zmiany klimatu, radzić sobie z nimi oraz je niwelować.



#KeepWetlands
#WorldWetlandsDay
www.worldwetlandsday.org

Światowy Dzień
Mokradeł

2 lutego 2019 r.

Tereny podmokłe a zmiany klimatu

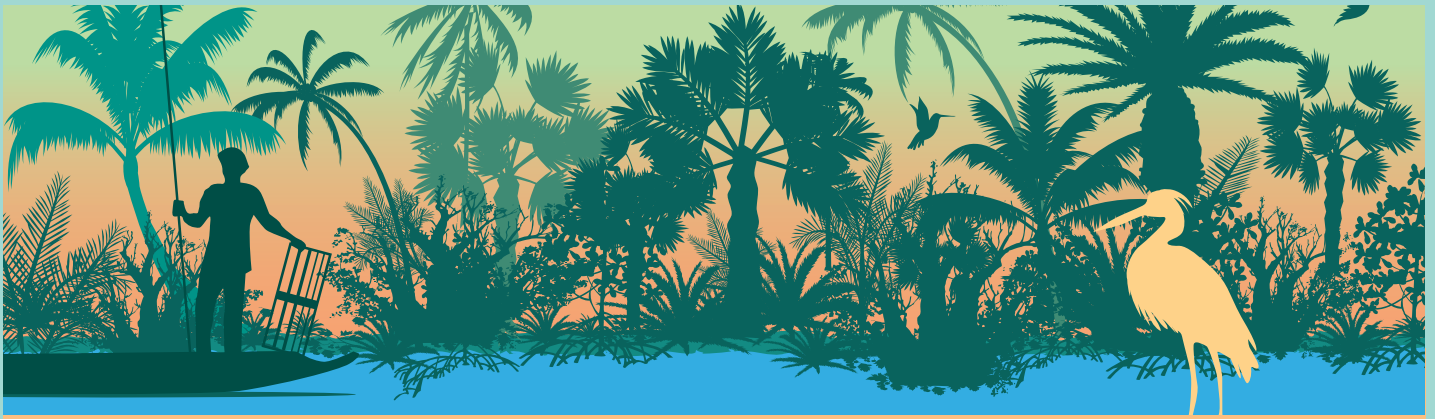


DANONE
ONE PLANET. ONE HEALTH.

Partnerem Światowego
Dnia Mokradeł jest
Danone Fund for Water.



Konwencja o obszarach
wodno-biotnych



Nie bądźmy wyczerpani walką ze zmianami klimatu

Tereny podmokłe pomagają nam przygotować się na skutki zmian klimatu, radzić sobie z nimi oraz je niwelować.

Odtwarzane w Afryce Zachodniej lasy namorzynowe zapewniają wielorakie korzyści

W regionach Senegalu Casamance i Sine-Saloum realizowany jest obecnie największy na świecie projekt ponownego zalesiania namorzyn. Celem jest zasadzenie na obszarze ponad 10 tys. hektarów 79 milionów drzew tej formacji roślinnej, co pomoże odtworzyć część z 45 tys. hektarów tych lasów, które zniknęły od lat 70. XX w. Dzięki odtworzeniu tych mokradł obszary przybrzeżne będą zabezpieczone przed sztormami, nastąpi rozkwit pól ryżowych, roczna produkcja rybna zwiększy się nawet o 18 tys. dodatkowych ton ryb, w ciągu 20 lat zmagazynowanych zostanie 500 tys. ton dwutlenku węgla (CO₂), a cały projekt będzie dotyczyć 350 lokalnych wiosek oraz 200 tys. osób, które na nim skorzystają i uzyskają dzięki niemu ochronę.

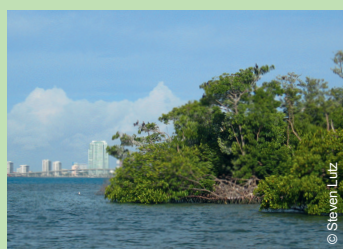


Północnobałtyckie torfowiska magazynują dwutlenek węgla

W regionie północnego Bałtyku prowadzone są obecnie intensywne prace nad odtwarzaniem torfowisk; dotychczas udało się to na obszarze ponad 20 tys. hektarów. Inicjatywa ta stanowi część podjętego przez Nordycką Radę Ministrów zobowiązania do „ochrony torfowisk w celu kontrolowania zmian klimatu”. Wspomniana Rada, w skład której wchodzi Dania, Finlandia, Islandia, Norwegia i Szwecja, podejmuje działania na rzecz odtworzenia w krajach skandynawskich i nadbałtyckich 45% torfowisk, które zostały osuszone i które odpowiadają za blisko 25% całkowitej rocznej emisji CO₂ w tym regionie. Po odtworzeniu torfowiska te nie będą już źródłem emisji, lecz ponownie staną się pochłaniaczem dwutlenku węgla, co pomoże ograniczyć ilość gazów cieplarnianych w atmosferze.

Rafy koralowe w Azji Południowo-Wschodniej ograniczają skutki tsunami

W miarę jak rafy koralowe wymierają z powodu coraz wyższej temperatury wód oceanicznych, coraz większego poziomu kwasowości oceanów oraz bezpośrednich szkód wyrządzanych przez człowieka, nie można dłużej lekceważyć znaczenia tych raf dla lokalnych społeczności. Przykładem może być tsunami na Oceanie Indyjskim z 2004 r. W miasteczku Hikkaduwa (Sri Lanka), gdzie przybrzeżne rafy koralowe chronione są przez park morski, zniszczenia sięgnęły tylko 50 metrów w głąb lądu. W pobliskiej miejscowości Peraliya, gdzie rafy uległy degradacji na skutek wydobycia koralowca, zniszczenia sięgnęły 1,5 km w głąb lądu. Jak wynika z niedawno przeprowadzonego badania, zdrowa rafa koralowa zapewnia społecznościom nawet dwukrotnie większą ochronę przed naturalnymi zagrożeniami, takimi jak tsunami, w porównaniu z martwą rafą.



Tereny podmokłe zabezpieczają wybrzeża Ameryki Północnej przed ekstremalnymi zdarzeniami pogodowymi

W 2012 r. huragan Sandy uderzył we wschodnie wybrzeże Stanów Zjednoczonych, powodując zniszczenia w 24 stanach. Gdyby nie przybrzeżne tereny podmokłe, skala zniszczeń byłaby znacznie większa. Z niedawno przeprowadzonego badania wynika, że w czasie uderzenia huraganu Sandy przybrzeżne tereny podmokłe w północno-wschodniej części Stanów Zjednoczonych zapobiegły bezpośrednim szkodom powodziowym szacowanym na 625 mln dolarów, ograniczając zniszczenia na połowie dotkniętych obszarów o ponad 22%, a na reszcie z nich aż o 30%. Od wczesnych lat 80. XX w. nasilenie, częstotliwość oraz czas trwania huraganów w północnej części Atlantyku uległy zwiększeniu, co sprawia, że ochrona 50% mokradł, które zostały zachowane w Stanach Zjednoczonych, stanowi zadanie nadrzędne.



#KeepWetlands
#WorldWetlandsDay
www.worldwetlandsday.org

Światowy Dzień
Mokradel

2 lutego 2019 r.

Tereny podmokłe a zmiany klimatu



DANONE
ONE PLANET. ONE HEALTH.

Partnerem Światowego
Dnia Mokradel jest
Danone Fund for Water.



Konwencja o obszarach
wodno-biotnych